

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Virginia Heath
NEVER FALL FOR YOUR FIANCÉE

Copyright © 2021 by Susan Merritt

All rights reserved

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05186-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

JEDNOM
VERENI,

VERENI
ZAUVEK

VIRDŽINIJA HIT

Prevela Ana Anastasijević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Za Grega, strpljivog gospodina H.,
koji uvek ponudi da mu se popnem na ramena
i onda me uspinje ka zvezdama*

Prvo poglavlje

Krajem novembra 1825...

Nevolja s lažima je u tome što se, ako niste pažljivi, možete u njih lako uplesti. Hjuova nekontrolisana, preterano ulepšana neistina bila je kao besan pas koji reži i koji se sprema da mu zarije zapenušane zube u zadnjicu, i baš ništa nije mogao uraditi povodom toga.

Ponovo je iščitao pismo, žalostivo se nadajući da je pogrešno razumeo majčin kitnjasti, iskošeni rukopis – ali, avaj, beše osuđen na propast. Rezervisala je kartu na prvom brodu iz Bostona i ako plima, struje i vetrovi budu dobri, stiže u Hempšir za Božić. Što znači da je primio njeno prokletu pismo prekasno da bi to sprečio – bez sumnje, to joj je bila namera – jer su njegova majka, očuh i čitava hrpa nevolja trenutno plovili sve bliže Atlantskim okeanom. I što je još gore – ako stvari uopšte mogu biti gore – samo je jedan razlog njihovog spontanog i potpuno nepoželjnog dolaska.

Očajnički su želeli da upoznaju i procene njegovu verenicu pošto je porodica izašla iz perioda žalosti.

Verenicu koja ne postoji.

„Pomiri se s tim da si gotov.“ Njegov najbolji prijatelj Džajls, neentuzijastični naslednik vojvodstva, bio je večiti pesimista. Stavio je osmi biskvit u usta i zamišljeno ga žvakao dok je piljio u plafon. „Možda je sada pravi trenutak da zбриšeš? Idi u dugi obilazak Evrope i vrati se tek kada oni otplove nazad. Tvoj očuh je poslovan čovek, zar ne? Prema

mom iskustvu, svi biznismeni su užasno nezanimljivi, a ne mogu da izdrže da na duži period ostave svoje poslove.“

„Ako pobegnem, majci će sve biti jasno. Bez nadzora, ona će kopati i kopati sve dok ne iskopa celu istinu i onda nikad neće prestati da zvoca. Da te podsetim, Minervu sam i izmislio jer je pretila da će doći kući da mi pomogne da nađem nevestu. Nemaš pojma koliko ta žena zna da bude uporna. Postala je opsednuta mojom srećom otkako je otišla i udala se iz *ljubavi*.“ Hjuovo lice zgrči se od odvratnosti. „Utuvila je sebi u glavu da nikad neću biti istinski srećan ako ne nađem ženu svojih snova. Ako ta žena nije *Minerva*, naći će joj zamenu pre nego što kažeš keks.“

„Pa, bar tvoj jedini preživeli roditelj želi da budeš u srećnoj zajednici. Moj otac je rešen da mi nametne ugovoreni brak, i uprkos mom istrajnom protivljenju, predstavlja mi prikladno neprivaćne kandidatkinje najmanje jednom nedeljno. Već sam razvio iracionalan strah od Hajd parka, pošto je isisao svu radost iz mojih jahanja tamo. A nekad je to bilo tako plodno mesto za upoznavanje dama istomišljenica.“

Budući da nije želeo nikakve trajne komplikacije, Džajls je pod „istomišljenicama“ podrazumevao diskretne, koketne, slobodne i lake gospođice. Jedan od mnogih razloga zbog kog su on i Hju oduvek bili tao dobri prijatelji bio je i sličan ukus kada su u pitanju žene, uz gađenje prema trajnoj vernosti.

„Znaš da saosećam s tobom – ali možemo li, molim te, da se usredredimo na najhitniji problem? *Moj* problem. Šta *ja* da radim?“

„Pa, ako nisi spreman da pobegneš, moraćeš da se suočiš s nevoljom, stari moj. Čujem da je ispovedanje blagotvorno za dušu. Sem ukoliko ne uspeš da nađeš verenicu u narednih nekoliko nedelja.“

Nimalo od pomoći. „A u Mejferu sigurno postoji bar stotinu pristojnih mladih dama koje bi bile oduševljene da mi budu privremene verenice i da ih preko pola države odvučem da provedu Božić u turbonom Hempširu.“

„Što mora da bude pristojna?“

„Zato što je *Minerva* pristojna! Takvom sam je stvorio. Majka ne bi pristala ni na šta manje i, da budem otvoren – pošto je ona plod

moje mašte, stvorena da služi neophodnom zlu – namerno sam od nje napravio uzor koji bi svaka majka samo poželeti mogla za svog sina.“

„Ah, kako zamršenu mrežu počnemo da pletemo, / Kad prvi put rešimo da obmanemo.“

Hju je piljio u prijatelja. „Moraš li da citiraš pozorišne replike dok sam ja usred krize?“

„Obožavam pozorište.“

„Došao sam kod tebe po pomoć. Po mudre reči, jer bi trebalo da si mi najbolji prijatelj. Dosad si samo pojeo pun tanjir keksa i rekao mi da sam upropašćen.“

„Upropašćen si.“ Džajls je mahnuo pecivom prema njemu. „Ponudio sam ti beskrajno mudre reči kada si započeo ovu lagariju pre dve godine, ali si ih bezbrižno sve zanemario.“

Sve manje od pomoći. „U to vreme si se složio s tim da je Minerva genijalan potez!“

„Jesam. Zato što to *jeste* bio genijalan potez i učinio me je vrlo ljubomornim. Eh, da moj otac živi preko okeana pa da mogu izmisliti verenicu... I moram reći da imaš dara za preopširnu prozu, koji meni nedostaje. Ne ustručavam se da kažem kako su mi dirljiva pisma koja si pisao tokom njene duge borbe s tuberkulozom – u kojima opisuješ kako postojano sediš pored njenog kreveta, čitaš joj i tiho se moliš za izlečenje dok proklinješ prevrtljivu sudbinu – terala suze na oči.“ Ostaci devetog kekasa nestali su pre nego što je njegov prijatelj prekorno zamahnuo prstom. „Ali moraš se setiti kako sam ja *apsolutno* bio za njenu tragičnu smrt. Dotad ju je zaista zaslužila, jadnica. Tuberkuloza je tako romantično dugotrajna bolest i ti si mogao da odglumiš heroja slomljenog srca. To bi ti kupilo najmanje nekoliko meseci. Pa ipak, ti si se beskonačno izvlačio. Sasvim si zanemarivao moje mudro podsećanje da sve dobre stvari moraju da se završe.“

„Nisam tada mogao da je ubijem! Da jesam, bio bih ponovo na početku i ranjiv na majčino goropadno provodadžisanje. Na kraju se spremala da kupi kartu za brod kako bi došla da me uteši!“

Ali Hju je znao da je on u pravu. Uprkos tome što je uvek odavao utisak lakomislenosti i površnosti, Džajls je češće bio u pravu nego što je grešio. Hju glasno izdahnu u znak predaje. Preterao je, i sada se njegova klimava kula od karata mogla pretvoriti u razrušenu gomilicu. „U redu, čudesni oporavak je možda bio pomalo nategnut.“

„Ne tako nategnut kao prerana smrt njenog oca u Kerngormsu prošle godine! Zar te nisam upozorio da ne pišeš majci pijan?“

„Jesi, i bio si u pravu, ali me je majka uhvatila nespremnog iznenadnim insistiranjem da dođe i da mi pomogne u planiranju venčanja, pa sam se uspaničio. Imao sam đavolski težak posao da je uverim u istinitost svoje laži.“ Još gluposti preko gomile besmislica, a sve to samo zato da ne bi bio svedok neizbežnog razočaranog pogleda u majčinim očima. Ironija koja mu se sada obija o glavu. „To je odložilo moj odlazak u Ameriku prošlog Božića.“ Možda će pomirljivost naterati Džajlsa da pokaže veće saosećanje? „*Trebalo je* da te poslušam. Jesi li sada srećan?“

„Zar uvid u prošlost nije divna stvar? Ipak, očigledno je nisi razuverio, stari moj, jer inače ne bi sada dolazila. I to tako što te je dovela pred svršen čin. Svako bi zaključio kako dolazi da te uhvati u zamku.“ Džajls se isceri, očigledno neizmerno uživajući u tome.

„Opet – to mi uopšte ne pomaže.“ Hju uvređeno ustade. „Ako ne možeš smisliti ništa bolje od kritikovanja, odoh da se posavetujem sa svojim razumnim prijateljima.“

„Mi nemamo razumne prijatelje.“ I Džajls je opet bio u pravu, i to baš onda kada je to bilo nepoželjno i neprijatno. „Ako ideš, možeš li da zazvoniš na odlasku?“ Uzeo je prazan tanjir sa stomaka i podigao ga uvis. „Neko je pojeo sav keks.“

Hju je otišao u „Vajtiz“, što ga je dodatno deprimiralo jer tamo nije zatekao nijednog od svojih prijatelja, već je mesto bilo puno tužnih, starih i srditih neženja koje nisu imale ništa pametnije da rade sa svojim vremenom nego da sede u udobnim foteljama i gundaju zbog stanja u svetu. Zato je izašao i nastavio besciljno da luta niz ledeni Pikadili,

samo da ne bi išao kući. Nikada nije bio naročito dobar u samokritici jer je, uprkos strašnoj krivici koja ga je uvek mučila, u srcu bio optimista. Introspekcija je u njemu budila preteranu sentimentalnost ili kajanje, i ta dva osećanja gnjavila su ga otkako je njegov verni batler Pejn tog jutra pored dva meko kuvana jajeta stavio na sto pismo iz Amerike – Hju je shvatio da će majci slomiti srce.

Opet.

Baš kao i njegov otac.

Poruka – i neizbežno poređenje – prilično ga je odvratilo od hrane. U stvari, nije ništa jeo čitavog dana. Zar je onda čudno što se njegov mozak muči da pronađe rešenje? Važne odluke i značajni planovi verovatno ne treba da se donose na prazan stomak. Odlučio je da ode u „Lava i jagnje“ u Ulici Kondjuit, u gostionicu u kojoj će mu garantovano poslužiti obilan obrok, a biće pošteđen prisustva bilo koga ko je neko u društvu, pa će moći u miru da razmotri svoju dilemu. Uputio se tamo uskim sporednim uličicama, razmišljajući o svom problemu.

Šta da radi?

Trebalo je da odavno ubije Minervu, baš kao što je Džajls rekao. Trebalo je da njegova lažna verenica bude samo privremena – samo način da drži majku po strani, da izbegne svađe sa njom a ne povredi joj osećanja, i da sebi kupi malo vremena. Mrzeo je svađu više nego samokritiku, i mrzeo je da razočarava ljude. A naročito je mrzeo da ih povređuje. Posebno majku.

Uprkos njenoj iritantnoj navici da provodadžiše, obožavao ju je. Nije zaslužila ništa od svega ovoga. Uvek je želela najbolje za Hjuja i neumorno se žrtvovala zarad njegove sreće. Praktično je morao da je prisili da se uda za čoveka svog života, jer je bila toliko posvećena Hjuu – i to je nešto što ju je nesumnjivo teralo da njega potera da uradi isto. Osećala je krivicu što je ugrabila parče sreće za sebe; dakle, da bi umanjila osećaj krivice, bilo joj je potrebno da i njega vidi srećnog.

Što je u njenom svetu značilo samo jedno – brak, iako je samo nebo znalo zašto je bilo tako. Uprkos očiglednom uspehu koji je postigla u svom drugom pokušaju, nasleđe njenog prvog muža i dalje je

bilo prisutno u Hjuovoj glavi i uvek će biti. Kako i ne bi kada su on i njegov otac sasvim isti.

Ili skoro sasvim isti.

Dragi tata, kao i njegov otac pre njega, uspevao je da spava noću, dok je Hju znao da to nikada ne bi mogao. Da bude uzrok sveg tog bola... Nesvesno je zadrhtao i odmahnuo glavom dok je marširao napred. Za razliku od svog oca i dede koji su švrljali, on je imao standarde. Čovek treba da se oženi samo kada ima nameru da poštuje svoje zavete. Takav plemeniti poduhvat očigledno je zahtevao dve osobine za koje je Hju, zahvaljujući precima, bio prilično siguran da ih ne poseduje: oči koje ne šaraju i srce dovoljno nesebično da bude sposobno za veliku ljubav.

On je *voleo* priličan broj žena za svoje trideset dve godine i nijedna od njih nikad nije učinila da ijedan od ta dva nestalna organa rade onako kako bi trebalo kod dobrog muža. Osim naklonosti muškaraca iz porodice Stendiš prema prevarama, ta svojevolsna krv ženskaroša tekla je njegovim venama i uvek će teći. Ne, zaista, brak nije za njega.

Koliko god nije želeo da završi kao tužne, stare i srdite neženje koje dolaze u „Vajtiz“ samo zato što ih kod kuće niko ne čeka, Hju beše pomiren sa svojom sudbinom. Sasvim sigurno će sedeti u „Vajtizu“ pored Džajlsa, gde će moći zajedno da jadikuju zbog stanja u svetu. Sve dok jedan od njih ne umre...

I evo ga, ponovo je preterano sentimentaln i iscartava za sebe tako jadnu budućnost, a još nije ni blizu staračkog doba i još uvek je bezbrižan, mlad mužjak koji uživa u životu.

Ili je barem uživao. Njegov sjaj je pomalo počeo da bleđi prethodnih godina i često bi morao naterati sebe da izađe, tek da bi bio viđen s prijateljima koji su i dalje posvećeni sportu. To ga je brinulo. Nagoveštavalo je da se starost neopozivo približava uprkos njegovom strahu od onih depresivnih fotelja u „Vajtizu“.

Hju je samom sebi obećao da će se truditi da što više uživa u svom samačkom životu, ali je u poslednje vreme sve češće izvrđavao. Trudio se da izbegava poroke kojima je bio sklon u vreme kad je stvorio Minervu, ali nije ni pokušavao da nađe devojk u. Viđao je neke – naravno

da jeste – ali neprijatna istina bila je da njegovi momački dani više nisu bili onako bezbrižni kao nekad.

Negde unutra, u najdubljim, najiskrenijim delovima duše, za koje je voleo da se pretvara kako i ne postoje, sem ako nije bio primoran na samoposmatranje, znao je da se kao pijan plota drži ideje o Minervi kako bi izbegao priznanje majci da je suviše sličan svom ocu, da čak i ne razmišlja o tome da se skrasi. Ta tragična istina slomila bi joj srce. Veoma se čuvao slamanja srca. Slomljena srca zacele – ali se nikad ne oporave u potpunosti. Hju je to znao iz prve ruke, jer se njegovo rascepilo na dva dela kad je najzad otkrio da otac koga je obožavao i na koga se uvek ugledao nije bio tako veliki čovek kakvim ga je dotad smatrao. Iako se pomirio s tim da je nasledio sve te mane, zakleo se da ih nikada neće iskoristiti kao oružje kojim bi povređivao druge.

Ali, pošto se predugo držao svoje predstave o pravičnosti i izbegavao razgovor koji bi eliminisao potrebu za Minervom, upetljao se kao pile u kućinu. Nadao se da će se rešenje nekim čudom materijalizovati kad napuni stomak; u protivnom, stvarno je osuđen na propast.

Bio je na pola Ulice Sakvil kada je postao svedok svađe.

„Platiću vam kad budem imao za to, gospođo, i ne pre toga.“ Stariji gospodin je stajao na vrhu niskog stepeništa ispred ulaznih vrata. Sudeći po njegovoj odeći, ili je krenuo negde ili je tek stigao. Na trotoaru ispod njega stajala je žena leđima okrenuta Hjuu. Kao i gospodin, i ona je nosila težak zimski kaput, iako je njen video i bolje dane, a uparila ga je s debelim vunanim šalom i sasvim neusklađenim pletenim rukavicama. I one i šal izgledali su kao da su iz domaće radinosti. Glava joj beše prekrivena ogromnom somotskom kapom.

„Gospodine Pinkertone, zaradila sam taj novac!“ Imala je lep glas, samouveren i blag. Čak i zreo. Sem toga, lepo se izražavala, što ga je iznenadilo s obzirom na njen izgled. Na osnovu stila njenog kaputa, koji je bar deset godina bio van mode, pretpostavio je da je udovica između tridesete i četrdesete, verovatno s decom koju mora sama da izdržava. Svet je bio okrutno mesto za neke – to je nešto o čemu je

često razmišljao dugo i ozbiljno kada je brinuo svetske brige, u svojim najsamokritičnijim trenutcima.

Kičma joj se uspravila i ona ponosno ispravi vitka ramena. Mogao ju je zamisliti kako gleda pravo u čoveka na stepenicama i shvatio je da odobrava njen stav. „Čekam već četiri nedelje, gospodine, i *ovog puta* odlučno odbijam da odem dok me ne isplatite.“

Stariji gospodin je primetio da ih Hju gleda i lice mu obli rume nilo. „Kako se usuđujete da mi prilazite na kućnom pragu i pravite ovde scenu?“

„Kako se vi usuđujete da me angažujete za posao, a pošto sam ga obavila izbegavate da mi platite? Prošao je ceo mesec, gospodine Pinkertone. Hladan mesec. Dovoljno sam dugo čekala.“

Hju oseti kako mu krv ključa. Podlac! Jadnoj ženi je novac očigledno bio preko potreban. Nije pošteno što mora pribegavati ponižavanju na ulici da bi dobila ono što je očigledno zaslužila da dobije. „Mogu li da vam ponudim pomoć, gospođo? Čini mi se da vam je potrebna.“ Pogledao je u čoveka s oholim prezirom.

Ona se okrete i on shvati da nije gospođa, nego gospođica. Vrlo lepa gospođica. Baš lepa. Toliko lepa da mu je zastao dah.

„Hvala, gospodine, zaista ste pravi džentlmen.“ Ponovo se okrenula prema cicijašu koji ju je prevario i uputila mu prezriv pogled od kojeg bi se i mleko usirilo. „Gospodin Pinkerton me je angažovao da napravim ilustraciju koja prati oglas, i dok je on reklamu objavio u *Morning advertajzeru* i *London tribjunu* – dvaput – i u današnjem *Tajmsu*, ja još nisam dobila naknadu koja mi je obećana. Duguje mi devet šilinga i tri penija.“

Hju je sad morao da skloni lutajući pogled Stendiša s njenog divnog lica. „Šta vi imate da kažete povodom toga, gospodine Pinkertone?“

„Platiću joj kad budem imao za to i ne pre toga.“

„Niste zadovoljni daminim radom?“

Stariji muškarac se nakostreši na upućeni izazov. „Znam i za bolje.“

„Ali ste ga ipak smatrali dovoljno dobrim da ga objavite u *Tajmsu*, *Morning advertajzeru* i *London tribjunu*?“

„Dvaput“, dodade zanosna mlada dama odlučno. „I usuđujem se da kažem kako mu je reklama donela mnogo novog posla. Sigurno mnogo više od devet šilinga i tri penija koje nikako da mi plati, jer je to vrlo upečatljiva ilustracija.“

Iz tašnice je izvukla iscepanu stranicu iz novina i pružila je Hjuu. Na sredini slike bila je vrlo složeno nacrtana flašica s kitnjastim natpisom „Pinkertonov patentirani tonik“ na etiketi. Levo od bočice bio je iznemogli čovek koji je izgledao kao da će se svakog časa srušiti od iscrpljenosti, a desno isti taj čovek, okrepljen i u odličnoj formi posle samo nedelju dana korišćenja patentiranog napitka gospodina Pinkertona. Na vrhu stranice, masnim slovima je pisalo: „Rešite se umora zauvek s Pinkertonom.“ Veoma primamljivo.

„Ovo je vrlo upadljiva ilustracija. Toliko da sam u iskušenju da kupim ovaj proizvod. Baš ste talentovana umetnica, gospođice...“

„Merivel. I hvala na komplimentu, gospodine.“

„Nisam stručnjak za ovu temu, gospodine Pinkertone, ali čini mi se da ova sjajna ilustracija vredi devet šilinga – i kusur.“ Hju je nadmeno gledao prema čoveku. Iako je bilo očigledno da je gospodin Pinkerton gospodin samo u elementarnom smislu te reči, a bilo je isto tako jasno da je Hju pripadnik aristokratije.

„Ovo nema nikakve veze s vama, gospodine.“

Možda i nije bilo tako jasno. „Gospodaru, ne 'gospodine'.“

Hju nikada ranije nije nikoga prozvao što mu se nije propisno obratio, jer je mrzeo da maltretira ljude, ali gospodin Pinkerton je zaslužio da ga neko postavi na svoje mesto. „Odbijate da platite zato što ne možete to sebi da priuštite? Imate finansijskih problema, gospodine?“ Namerno je to rekao malo glasnije kako bi radoznali prolaznici usporili da bi prisluškivali. „U tom slučaju gospođica Merivel bi vam možda mogla dozvoliti da otplatite taj ogromni dug u ratama?“

Uvreda je imala fantastičan uticaj na gospodine Pinkertona, koji je pocrveneo kao rak. „Kako se usuđujete!“ Ali je odmah izvadio debeli novčanik i počeo da kopa po njemu, nestrpljiv da se otarasi to dvoje na

svom pragu. Hju nije mogao da se uzdrži da ne pruži ruku u rukavici i glasno prebroji svaki novčić koji mu je bačen na dlan.

„Evo! Đavo nek vas nosi! Devet šilinga.“ Stariji čovek posegnu da vrati novčanik u džep.

„I tri penija.“ Hju namignu gospođici Merivel. „Ne zaboravite tri penija, gospodine.“

Čovek je praktično bacio novčiće na njega. „Prijetan dan oboma! Više neću koristiti vaše usluge, gospođice Merivel!“ Gospodin Pinkerton se neko vreme borio s ključem u bravi pre nego što je uleteo u kuću i zalupio vratima za sobom.

Kada su ostali sami na pločniku, Hju se nasmeši. „Izvolite.“ Spustio je novčiće na njen dlan u rukavici. „Na kraju smo ipak uspeli.“

Ona je sijala od sreće i izgledala je kao okupana suncem. Za tren, njeno lice od veoma lepog postade divno. Imala je najlepše oči na svetu. Tamnozelenene, pomalo mačkastog oblika i uokvirene dugim, tamnim trepavicama.

„Vaš sam dužnik, gospodaru. Hvala vam na tome što ste se blagovremeno umešali. Vrlo ljubazno od vas.“

„Nije to ništa. Gajim posebnu slabost prema damama u nevolji.“ Iako je to pokušavao da ignoriše, Hju je bio slab na sve u nevolji, od dama do pasa lotalica, od napuštenih i nemoćnih do svih siročića na svetu. Slabost koju nikada ne bi priznao. Bezbrižne, razmetljive gradske neženje nisu gubile vreme na brigu o takvim glupostima. „Uvek sam sebe zamišljao kao viteza u blistavom oklopu.“ Devojke su bile jedno, a obesno društveno ponašanje nešto sasvim drugo. Hju bi postao predmet podsmeha kada bi se saznalo za njegovu filantropsku prirodu.

„Pa, moj vitez ste svakako bili.“ Zbog toga se iz nekog razloga Hju osetio kao da je visok tri metra. „Sve sam pokušala da ga nateram da mi plati. Ovo što sam danas uradila bilo je poslednje što mi je ostalo. I taj bi pokušaj propao da se vi niste pojavili u pravi čas.“

„Oh, sumnjam u to. Izgledali ste prilično odlučno.“

„Devet šilinga je devet šilinga.“ Prezrivo je slegla ramenima dok je to govorila, kao da je tu princip najvažniji, ali on je video da nije tako.

Njena odeća je videla i bolje dane, čizme joj behu stare i iznošene, a niko se ne bi baktao s tako neznatnom svotom čak ni u ovom neotmenom delu Mejfera da mu novac nije preko potreban. „Ako se pročuje kako dopuštam da dug ostane nenaplaćen, mogu slobodno raditi i besplatno.“ Pažljivo je stavila novac u tašnu i ponovo se osmehnula. „Hvala vam još jednom, gospodaru viteže. Želim vam svako dobro.“ Spremala se da krene, a on nije želeo da ona ode.

„Dakle, vi ste umetnica?“

„Teško da se to može nazvati umetnošću. Pravim duboreze.“

„Duboreze?“

„Male blokove sa slikama urezanim na njima... znate... koje štampari koriste u štamparijama.“ Rukama je pokušala da imitira svoju viziju štamparske mašine. „Ja sam neka vrsta gravera, čini mi se. Dizajniram po meri klijenata – cveće, zastavice za parade... reklame za čudotvorne napitke.“

„To je zaista usko specijalizovana profesija.“

„Zaista.“ Njen osmeh beše rezigniran. „Vrlo specijalizovana.“

„Pa, ja sigurno nikad nisam upoznao gravera, i zovite me Hju, gospođice Merivel.“ On joj pruži ruku. „Hju Stendiš, grof Feram.“

Rukovala se s njim; i zaista čudno, ali on nije hteo da pusti njenu ruku iz svoje.

„Ni ja nikad nisam upoznala grofa, tako da smo na istom. I vi mene zovite Minerva.“

Zemlja kao da je prestala da se okreće. Mora da je pogrešno čuo!

„Minerva?“

„Znam... pomalo je pretenciozno. Moj otac je sebe smatrao naučnikom. Sve ćerke je nazvao po rimskim boginjama. Minerva je boginja mudrosti i umetnosti, tako da ipak nije baš sasvim promašio.“

„Do dana današnjeg nisam imao sreću da upoznam žensku osobu koja se zove Minerva.“ Hju oseti kako se ceri dok su sićušni izdanci spasa procvetali smesta. „Kako neverovatno i savršeno slučajno.“

Drugo poglavlje

„Šta se dogodilo s pravom Minervom?“

Nadala se da je izraz na njenom licu razumljivo sumnjičav, a ne bolan dok je pokušavala da ignoriše ledenu bljuzgavicu koja joj se cedila u cipelu. Ne dešava se svakog dana da ti pripadnik visokog staleža ponudi da se čitavih mesec dana na njegovom velikom imanju u Hempširu pretvaraš da si mu verenica. U stvari, beše to tako bizaran zahtev da samo idiot ne bi bio oprezan – a Minerva nije bila idiot. Posebno kada su muškarci u pitanju. Bila je, međutim, mnogo manje oprezna nego što je nalagao zdrav razum, jer joj je ponudio dvadeset funti za tu uslugu.

Čitavih dvadeset funti!

Kraljevsku nadoknadu.

Bilo je to svakako više novca nego što je ikada i imala u rukama, a toliko više od teško zarađenih devet šilinga i tri penija koje je u tom trenutku imala u otrcanoj staroj torbici. Tih devet šilinga svakako neće dugo potrajati. Pet je dugovala stanodavcu i morala je da ih vrati da je ne bi izbacio, a morala je da mu plati unapred još jedan šiling za sledeći mesec. Sedmi će morati da potroši u Akermanovoj prodavnici umetničkog pribora na Strandu jer su graveru, čak i ne preterano angažovanom i siromašnom, potrebne olovke, mastila i oštra mala dleta. Preostaće joj samo dva šilinga i tri penija za takav luksuz kao što je hrana, i to sve dok se ne pojavi neki novi angažman, na koji bi, kako stvari stoje, mogla čekati i nedeljama.

Uprkos tome što je radila za upola manje od onoga što su naplaćivali njeni rivali, Minerva nije imala kontakte neophodne da bi dobila redovan posao. Sama je za to bila kriva. Godinama je radila samo za jednog štampara u blizini Katedrale Svetog Pavla. Stari gospodin Morton joj je obezbeđivao mnogo narudžbina jer su njegove imućne mušterije iz visokog društva, naočito dame, obožavale posetnice koje je ona dizajnirala.

Mnogo je više mogla da zaradi na složenim slikama korišćenim za postere i reklame, ali takvih je angažmana bilo malo, dok je živela od jednostavnih vizitkarata. U vreme dok je njih bilo u izobilju, nije se mnogo trudila da proširuje klijentelu jer nije bilo potrebe. Sve dok gospodin Norton nije umro i dok se pre godinu dana nije zatvorila njegova inače uspešna štamparija. Otad je bila u stalnoj potrazi za poslom, bez uglednog sponzora koji bi je preporučivao.

Bila je sigurna da bi, kad bi samo mogla sebi omogućiti pristojnu reklamu, udvostručila primanja preko noći. Ljudi su reklame shvatali vrlo ozbiljno, pogotovo ako su bile upadljive – a njene su uvek bile baš takve.

„Ne postoji *prava* Minerva. Izmislio sam je.“ Njen vitez u blistavom oklopu izgledao je divno snebivljivo tokom tog priznanja. Snebivanje mu je lepo pristajalo; mada, pošteno rečeno, verovatno je njemu sve lepo pristajalo. Imao je takvo lice i stas da bi dobro izgledao i u džaku.

„Zbog čega?“ Sasvim je sigurno da ne bi trebalo da tako privlačan čovek kao on – uz to grof, a očigledno i vlasnik impresivnog bogatstva ako je suditi po savršeno skrojenom odelu koje je nosio – ima teškoće u nalaženju žene koja bi mu rado bila prava verenica umesto što je jednu takvu izmislio. On sasvim sigurno nije imao rupa na cipelama. Ako ništa drugo, sa svojom visinom, veličanstveno širokim ramenima, plavom kosom poput peska i svetlucavim plavim očima izgledao je tačno onako kako je ona zamišljala viteza u blistavom oklopu. Ako ikada bude imala razloga da nacрта jednog, grof Feram će joj bez sumnje biti inspiracija. U svom kaputu izgledao je impresivno; u verižnjači bi bio neodoljiv. Ako treba da bude sasvim iskrena, to je bio još jedan

razlog zbog koga se u njegovom prisustvu još uvek suzdržavala. Njeno umetničko oko beše privučeno muškim savršenstvom.

Uzdahnua je, a onda se trgnua. „Mislicete da sam jadan, ali moram reći kako sam je izmislio samo da bih okončao neprestana provoda-džisanja svoje majke.“

„To mi izgleda pomalo ekstremno.“ Zašto bi njemu, za ime sveta, bilo potrebno provodadžisanje? Žene se sigurno stalno motaju oko njega. Od same činjenice da korača pored njega puls joj se ubrzavao, i nije bila jedina. Minerva je primetila zadivljene poglede najmanje tri žene u poslednjih pet minuta. To je u proseku bila jedna opčinjena žena na svakih devedeset sekundi – a još na ulici nije ni bila naročita gužva. U gomili bi verovatno to vreme bilo kraće od minuta.

„Ekstremno?“ Ukopao se u mestu i okrenuo prema njoj. Nera-zumna, opčinjena žena u njoj skoro da je uzdahnula, ali se onda setila da godinama ne veruje nijednom muškarcu i to s dobrim razlogom. „Imate li porodicu, gospođice Minerva?“

„Imam. Dve mlađe sestre.“ I pretpostavljala je da negde još ima svog zabludelog oca. Mogao je isto tako da bude i mrtav. Deo nje se i nadao da jeste, jer bi tako makar imao dobar izgovor što ih je napu-stio, ali veći deo njene duše sad nije očekivao takvu milost, a u stvari nikad i nije. Njen otac nije bio bogzna kako pouzdan roditelj. Najviše je voleo da provodi vreme u pabu „Pas i patka“ ispod njihovih bednih soba, i peo se memljivim, klimavim stepenicama kući samo kad bi mu ponestalo para ili kad bi ga neko nosio gore.

„Da li i vas dovode do ludila?“

Neprestano. Najčešće je želela da ih obe ubije, sa osmehom na licu. „Povremeno, gospodaru. Kao što se dešava u svim porodicama.“

„Onda sigurno razumete kako najbliži članovi porodice mogu da vas odguraju do ivice strpljenja i nateraju vas da se ponašate ishitreno, više nego što vam se obično dešava. Moja majka je takva jedna osoba. Obožavam je... Zaista jeste tako. Ona je divna žena. Dobra, veliko-dušna, dobronamerna. Sama me je odgajala pošto je otac umro i zbog